

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Ετησίᾳ δραχμὲς 100. 'Εξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— 'Αγγλίας καὶ δλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆστα μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

'Αθήναι, 12 Μαρτίου 1938

'Ετος 60ον.—'Αριθ. 15

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Σηκώθηκε καὶ ξεκρέμασε τὸ μικρὸ
ἐσωτερικὸ τηλέφωνο. Ὑστερα ἐπὶ
λίγες στιγμὲς παρουσιάστηκε ὁ θυ-
ρωρός, ἕνας ἀντρας καμμιὰ σκραν-
ταριὰ χρονῶν, μὲ φουσκαμένα
μάγουλα καὶ γυαλιστερὴ μύτη.

Στὴν ἀρχή, ἐπειδὴ φοβόταν
μήπως τὸν μαλλώσουν ἔκανε
πὼς δὲν θυμόταν τίποτε, ὕστερα
ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ παραδε-
χθῇ πὼς τὸ πρωὶ εἶχε ἔρθει ἕ-
νας κύριος καὶ εἶχε ζητήσει νὰ
ἰδῇ τὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου
πατώματος.

—'Ἦταν μήπως ὁ ἴδιος ποὺ
εἶχε ἔρθει καὶ τὸ Σάββατο; ρώ-
τησε ὁ δημοσιογράφος.

—Μάλιστα, κύριε, ὁ ἴδιος
ἦταν.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πὼς
τοῦ ἐπέτρεψες ν' ἀνεβῇ μονάχος
τοῦ ἐπάνω στὸ σπίτι;

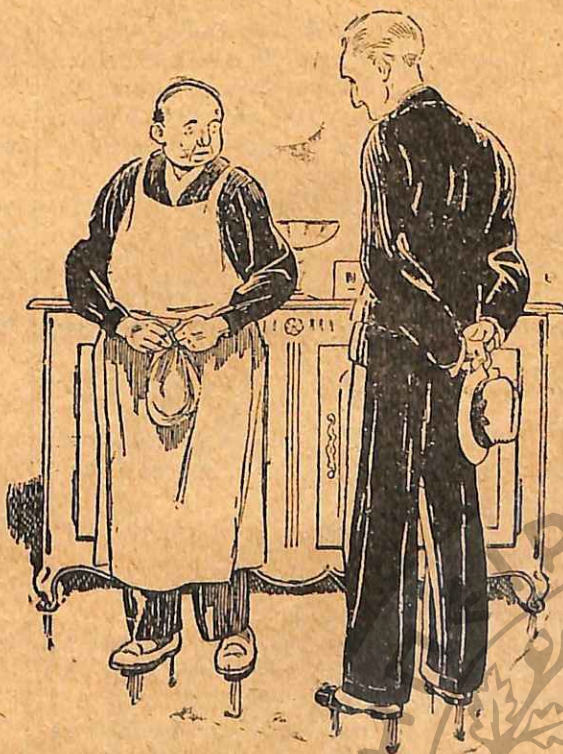
—Ὁ χοντρὸς θυρωρὸς στριφο-
γύριζε τὸ σκουφοῦ του στὰ χέρια
του, μὴ ξέροντας τί νὰπαντήσῃ.

—Πάντοτε ἀνέβαινα μαζί
του, εἶπε στὸ τέλος μὲ δυσκο-
λία. Ἀλλὰ σήμερα ἔπρεπε νὰ
μείνω κάτω γιὰ νὰ προσέχω τοὺς
ἐργάτες ποὺ διορθώνουν τὴν τα-
ράτσα καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω.
Ἐκλειδῶσα λοιπὸν τὴν πόρτα
καὶ ἄφησα τὸν κύριο νὰ μπῇ.
Εἶπα μέσα μου. Δὲν θάναί πιά
κανένας κλέφτης! Μὰ καὶ καλὸς ἄν-
θρωπος νὰ μὴν εἶναι, τί εὐχὴ Θεοῦ,
δὲν θὰ κουδάλισῃ τὸ σπίτι στὴ ρά-
χη του νὰ τὸ πάρῃ μαζί του. Ὑστε-
ρα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατέ-
βηκα καὶ βρῆκα τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ
ἀκόμα, μὰ μέσα δὲν ἦταν κανεὶς.

—Ὅσο ἔλειπες ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο
ποῖος ἦταν στὴ θέση σου;

Ἡ ἀμηχανία τοῦ θυρωροῦ γινόταν
ὄλο καὶ μεγαλύτερη.

—Νὰ σὰς πῶ, εἶχα ἀφήσει τὴ
γυναίκα μου στὴν πόρτα. Μὰ τίς ξέ-
ρετε δὲ τίς γυναῖκες! Ἀκόμη δὲν

Ὁ χοντρὸς θυρωρὸς στριφογύριζε τὸν σκουφοῦ του
στὰ χέρια του. (Σελ. 130, στ. α')

εἶχα γυρίσει τὴ ράχη μου καὶ τὸ-
σκασε!

—'Εστ', ποὺ εἶναι ἐντελὼς περι-
τὸ νὰ σὲ ρωτήσω ἂν στὸ διάστημα
αὐτὸ μπῆκαν καὶ δυὸ ἄλλοι ἄνθρω-
ποι στὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πα-
τώματος.

—Βέβαια περιττὸ εἶναι ἀφοῦ ἡ
γυναίκα μου γύρισε ὕστερα ἀπὸ μένα

κι' ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε ὅταν ἦρθα.
'Ο Καζιμίρ εἶπε στὸν θυρωρὸ πὼς
εἶναι ἐλεύθερος νὰ πηγαίνῃ κι' ὕστε-
ρα ἔκανε, γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία
ντὲ Λεὼν:

—Μὰ ἐρώτηση ἀκόμη, κυρία μου:
Μήπως ἀκούσατε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας κανένα θό-
ρυβο ἀσυνείθιστο, σὰν νὰ πάλευαν
πολλοὶ ἄνθρωποι μεταξύ τους,
νὰ ποῦμε;

Ἡ κυρία ντὲ Λεὼν σήκωσε
τοὺς ὤμους της.

—'Εγὼ ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔλει-
πα στὴν ἐκκλησία. Εἶναι ἀλή-
θεια μεγάλη ἀτυχία ποὺ δὲν
μποροῦμε νὰ σὰς ποῦμε τίποτε
θετικὸ.

—Δὲν πειράζει, κυρία μου,
ἔκανε ὁ δημοσιογράφος. Καμμιὰ
φορὰ καὶ οἱ ἀόριστες πληροφο-
ρίες χρησιμεύουν, ἔστω κι' ἂν
εἶναι μόνον γιὰ ν' ἀκονίσουν τὸ
μουαλό.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀποχαιρέ-
τησε τὴ γριὰ κυρία χωρὶς νὰ
τῆς ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖο λόγο τῆς
ἤθελε ὅλες αὐτὲς τῆς πληροφο-
ρίες. Ὡστόσο ὅμως τῆς εἶχε δει-
ξῇ πὼς ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἤ-
ξερε νὰ φέρεται, γιατί δὲν τῆς
εἶχε κάνει καμμιὰ ἀδιάκριτη ἐ-
ρώτηση. Μὰ ἡ κυρία ντὲ Λεὼν,
μὲ τὰ ἀσημένια μαλλιά της καὶ
τὰ μάτια της ποὺ ἔδειχναν πὼς
εἶχαν χύσει τόσα δάκρυα, φαίνό-
ταν ἀδιάφορη γιὰ τὸ κάθετι ποὺ
ἦταν ἀσχετὸ μὲ αὐτή, ὅπως εἶ-
ναι ὅλοι ὅσοι δὲν ἔχουν στὸ νοῦ

τοὺς παρὰ μόνον τὴ δική τους θλίψη.

Εἶχε ἀπαντήσῃ μὲ προθυμία καὶ
ἀκρίβεια στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς εἶχε
κάνει ὁ Κόστ. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφερε
αὐτὴν γιὰ ποῖο λόγο γινόταν ὁλη-
τούτῃ ἡ ἔρευνα, ἡ σκέψη τῆς βρι-
σκόταν ἐντελὼς ἄλλοῦ. 'Ετσι, μόλις
ἔφυγε ὁ δημοσιογράφος ξανακάθησε
μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ τὰ χέρια της

άρχισαν πάλι να παίζουν με τὰ κοπανάκια. Τὰ μάτια της όμως ήταν καρφωμένα μακριά, σὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ μόνον αὐτὴ μπορούσε νὰ ἰδῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἦτοτε ἀπὸ τὸ παιχνίδι ποὺ τῆς εἶχε παίξει ὁ ψευτοενοικιαστής ἐκεῖνος, ἡ γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε γίνει ἐξαιρετικὰ φιλόπονη καὶ λοξοκοίταζε κάθε πελάτη ποὺ ἔμπαινε στὸ μαγαζί, ὅταν δὲν τύχαινε νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους μουστερηδες της. Ἀλλωστε τακτικούς μουστερηδες δὲν εἶχε ἡ Ὀνωρίνα παρὰ μονάχα τὰ παιδάκια τῆς γειτονιάς ποὺ ἔρχονταν νὰγοράσουν καραμέλες ἢ μολύδια καὶ πενάκια.

Ἦτοί τὸ πρόσωπο ποὺ μπῆκε ἐκεῖνο τὸ πρωτὸ στὸ μαγαζάκι της γι' ἀπάντηση στὸ καλημέρισμά του δὲν ἄκουσε παρὰ ἓνα μούγγρισμα, συνοδευμένο όμως ἀπὸ μιὰ ἄγρια ματιά, ποὺ μπορούσε νὰ κἀνῃ καὶ τὸ πιδ γενναῖο παλληκάρι νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Μὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ποὺ εἶχε μπεῖ τώρα μέσα στὸ ἐμπορικὸν δὲν φοβόταν τὴν γριὰ Ὀνωρίνα γιατί ἦταν ὁ φίλος μας Καζιμίρ Κόστ. Γέλασε ἀπὸ μέσα του γιὰ τὴν υποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ γριὰ μέγαιρα καὶ ἄνοιξε μπροστὰ της ἓνα πελώριο κατὰστιχο.

— Ἦρθα γιὰ τὴν ἀπογραφή, τῆς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος. Γρήγορα, δόστε μου τὰ στοιχεῖά σας.

— Πῶς εἶπατε ; ἔκανε ἡ Ὀνωρίνα σαστισμένη.

— Εἶπα πῶς πρέπει νὰ μοῦ δηλώσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό σας, τὸν τόπο καὶ τὸν χρόνον τῆς γεννῆσέως σας, καὶ τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς σας, εἶπε ὁ δημοσιογράφος μονορροῦφι.

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ ξένου ποὺ εἶδει πῶς δὲν δεχόταν ἀντίρρηση, ἡ Ὀνωρίνα θέλοντας καὶ μὴ ἄρχισε ν' ἀπαντᾷ στὸ ἐρωτηματολόγιον.

— Οἰκογένεια δὲν ἔχετε ; τῇ ρώτησε ἀπότομα ὁ ψευτοὑπάλληλος τῆς ἀπογραφῆς.

— Εἶμαι χήρα, δὲν ἔχω παιδιὰ. — Θέλω νὰ πῶ, ζῆτε μόνη σας ; — Ὁ, μὲ μιὰ μικρὴ ἀνιψιά μου, ὀρφανή.

— Πολὺ καλὰ. Τ' ὄνομά της.

— Ἀνναμπέλλα Λωράν.

— Τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της ;

Ἦ Ὀνωρίνα τᾶχασε καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν... τραύλισε, δὲν τὸ καλοθυμάμαι. Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ πέθανε.

— Δὲν θυμόσαστε ποῖς ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ συγγενοῦς σας ; ἀπόρησε ὁ ἄλλος.

— Δηλαδή αὐτὸς δὲν ἦταν συγγενής μου, ἡ γυναῖκα του ἦταν μακρυνὴ μου ξαδέρφη. Λεγόταν Μαρία. Μαρία Λωράν. Τὸν ἀντρα της δὲν τὸν γνώρισα. Δὲν ξέρω...

— Καλὰ, ἂς βάλουμε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας. Μαρία Λωράν. Γεννηθεῖσα ἐν...

— Στὸν Ἅγιον Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας.

— Ποῖς ἔτος ;

— Ἦ Ἀνναμπέλλα εἶναι τώρα δώδεκα χρόνων, κάνετε μονάχος σας τὸν λογαριασμό.

Ὁ Καζιμίρ ἔγραψε στὸ κατὰστιχο μιὰ χρονολογία. Ἦτοτε κοίταξε τὴν γριὰ καὶ τῇ ρώτησε ἥρεμα.

— Γιὰ πῆτε μου τώρα, πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀμερικὴ νὰ βρίσκεται τώρα ἐδῶ, μαζί σας ;

Ἦ γριὰ εἶχε τὴ φρόνηση νὰ σκεφθῇ κάμποσα λεπτὰ πρὶν ν' ἀπαντήσῃ.

— Εγὼ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόμουν στὸν Ἅγιον Φραγκίσκο, εἶπε, καὶ σὰν πέθανε ἡ ξαδέρφη μου τὸ παιδί ἔμεινε μόνον του στὸν κόσμον. Τὸ λυπήθηκα λοιπὸν καὶ τὸ πῆρα μαζί μου.

— Πόσων ἐτῶν ἦταν τότε τὸ παιδί ;

— Δύο.

— Καὶ σεις γυρίσατε στὴν Ἰταλία ἀφοῦ εἶχε πιά πεθάνει ἡ μητέρα του ;

— Ναι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεις μῆνες. Μὰ ἀπὸ πρὶν ἤμουν κιόλας ἡποφασισμένη νὰ γυρίσω στὸν τόπο μου. Τὸ κλῆμα ἐκεῖ μὲ εἶχε πολὺ πειράξει.

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ὁ δημοσιογράφος.

Κι' ὕστερα ρώτησε πάλι, σὰν γιὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ.

— Μὰ εἰσάστε σίγουρη πῶς τὸ κοριτάκι αὐτὸ γεννήθηκε στὸν Ἅγιον Φραγκίσκο ;

Ἦ ἐρώτηση αὐτὴ, ποὺ εἰπώθηκε κάπως ἀπότομα, ἔκανε τὴν Ὀνωρίνα νὰ χάσῃ μονομιᾶς τὸ χρῶμα της.

— Σίγουρος δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι γιὰ τίποτε, εἶπε κομπιάζοντας.

Ὁ Καζιμίρ ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀλλὰ κράτησε τὸ ἀδιάφορο καὶ ὑπηρεσιακὸ τοῦ ὕψους.

— Ἀκοῦστε, εἶπε μὲ συμβουλευτικὸ τόνο. Θὰ μπορούσα νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο τηλεγραφικῶς καὶ ἂν οἱ ἀπαντήσεις ποὺ μοῦ δίνετε δὲν εἶναι σω-

στές, τότε θὰ τὸ πληρώσετε πολὺ ἄσχημα. Στις δημόσιες ὑπηρεσίες, κυρὰ μου, εἶναι πάντα καλύτερα νὰ μὴ δίνῃ κανεὶς λανθασμένες πληροφορίες. Σὰς τὸ λέω στ' ἀλήθεια γιὰ τὸ καλὸ σας, πῶς σὰς συμφέρει περισσότερο νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

Ἦ γριὰ πέρασε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

— Μὰ ἔτσι μοῦ εἶπαν, ἔκανε, πῶς γεννήθηκε στὸν Ἅγιον Φραγκίσκο.

— Ποῖς σὰς τῶπε ; ἔκανε ἀπότομα ὁ ἄλλος καρφώνοντας ἐπάνω της τὰ μάτια του.

— Τὸ... τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ παιδί.

— Δὲν ἦταν συγγενής σας ;

— Ὁχι, ἦταν μιὰ φίλη μου. Ἦ μητέρα του εἶχε κιόλας πεθάνει.

— Πῶς τῇ λέγανε ;

— Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται...

— Ἐλάτε, ἐλάτε, περιττὸ νὰ κουράζετε τὸ μυαλό σας. Θὰ σας βοηθῶ ἐγὼ νὰ θυμηθῆτε καλύτερα. Ἦταν ἓνας φίλος σας καὶ τὸν ἔλεγαν Γιάννη.

Ὁ Καζιμίρ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανε τώρα ἦταν πολὺ παρακινδυνευμένο. Μὰ πέτυχε. Ἦν δὲν εἶχε τόση μεγάλη αὐτοκυριαρχία θὰ ξεφώνιζε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἦ Ὀνωρίνα, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα κόντεψε νὰ πέσῃ καὶ κρατήθηκε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Πῶς... πῶς τὸ ξέρετε, ἔκανε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ βογγητό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ...

«Ἐλα, ὕπνε, ἀπὸ τὴν Πόλη Κι' ἀποκοίμα μου τὴν κόρη».

Κι' ἦρθε ὁ ὕπνος ἀπ' τὴν Πόλη Κι' ἀποκοίμισε τὴν κόρη Στις φτεροῦγες τοῦ τὴν παίρνει Σ' ἄλλους κόσμους τὴν φέρνει, Φωτεινοῦς, γαληνεμένους, Δροσολούλουδα σπαρμένους, Κι' εἶπε ὁ ὕπνος στὴν παιδοῦλα : «—Ζωντανὴ τοὺς ἀδελφοῦλα, Κόψε μὲ τὰ δυὸ σου χέρια, Γέμισε μ' αὐτὰ πανέριον».

Τόσο πλῆθος τὴν τρομάζει —Κι' ἡ πολλὴ εὐτυχία κουράζει.— Νὰ γεμίσῃ αὐτὴ πανέρι ;!... Δεῖλὰ σήκωσε τὸ χέρι Κάποιο γιὰσεμὶ νὰ κόψῃ Μὲ τὴν ἀσπρὴ ἀβρὴ του ὄφι. Μὰ σὰν ἐφθασε σιμὰ του Κι' ἄγγιξε τὰ πέταλά του, Φεύγει ὁ ὕπνος... γιὰ τὴν Πόλη Καὶ μὲ μῖας ἑυπνᾶει ἡ κόρη Στὰ κρινόλευκα τῆς χέρια Οὔτε ἄνθη, οὔτε πανέριον...

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΛΙΕΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝΑ περιοδικό, ποὺ γιὰ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκανε, μοῦ ζήτησε «καμιὰ ἀποκρηάτικη ἀνᾶμνηση», μ' ἔκαμε νὰ θυμῶ τις πρώτες Ἀποκρῆς ποὺ εἶδα στὴν Ἀθήνα. Ἦμουν τότε δεκάξη χρονῶν, φοιτητής, κι' ἐρχόμουν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο ὅπου γίνονταν θαυμάσια, καθ'αὐτὸ εὐρωπαϊκὰ, Καρναβάλια. Δὲν περίμενα βέβαια νὰ ἰδῶ τέτοια καὶ στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶχε τετρακόσια μαῦρα χρόνια κάτω ἀπὸ Τούρκους—ἐνῶ ἡ Ζάκυνθος εἶχε κάνει ἄλλα τόσα κάτω ἀπὸ Βενετούς καὶ Ἀγγλους—καὶ ποὺ μόλις μισὸν αἰῶνα εἶχ' ἐλευθερῇ. Ὅπως ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα, καὶ τὰ ὠραῖα Καρναβάλια προϋποθέτουν εὐημερία, ἐλευθερία, πολιτισμό. Ἀλλὰ δὲν ἐφантаζόμουν πῶς οἱ Ἀποκρῆς στὴν Ἀθήνα—τὴν πρωτεύουσα ἐπιτέλους—θὰ ἦταν καὶ τόσο βάρβαρες. Τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, ποὺ τις πρωτοεῖδα, ὅλος ὁ λαὸς εἶχε ξεχυθεῖ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, Σταδίου, Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Οὔτε ἄρματα, οὔτε συνοδείες μασκαράδων, οὔτε σατυρικές ἀπομιμήσεις τύπων καὶ ἀναπαράστασεις γεγονότων. Μόνον ἡ Γκαμήλα, τὸ Γαϊτανάκι, ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Ποιητὴς τοῦ Κάρου, τὰ λαϊκά, τὰ πρωτόγονα, τὰ στερεότυπα. Ὁ λαὸς τὰ γουστᾶριζε αὐτά, τὰ περικύκλωνε καὶ, ὅπωςδὴποτε, τὰ σεβόταν. Ἀλλ' ἄμα ξεμύτιζε κανένας μασκαράς μονάχος του, Πιερότος, Ἀρλεκίνος, Ἀράπης, Ἀρχαῖος, Μακεδόνας, ἢ ἀπλῶς ντεμινοφόρος, τοῦ ρίχνουνταν σὰ νᾶθελαν νὰ τὸν κατασπαράξουν, νὰ τὸν λυντσάρουν. Τί πρόγχα ἦταν ἐκείνη, τί λεμονόκουπα, τί χαλάζι ἀπὸ φασόλια ! Ὁ κακόμοιρος δὲν ἤξερε ποῦ νὰ χωθῇ, νὰ κρυφθῇ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Ὁ Σπένσερ, ὁ μεγάλος ἄγγλος φιλόσοφος, ἀναφέρει κάπου ἓνα δυστυχισμένο πῆθηκο, ποὺ ὅταν ἐξέφυγε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο καὶ γύρισε στὸ πατρικὸ του δάσος, φορώντας ἀκέμα τὴν κόκκινη στολὴ τοῦ Τσίρκου, οἱ ἄλλοι πῆθηκοι, βλέποντάς τον ἔτσι μασκαρεμένο, τοῦ ρίχτηκαν καὶ τὸν κομμάτιασαν. Μ' αὐτὸν τὸν πῆθηκο ἔμοιαζαν κι' οἱ δυστυχισμένοι μασκαράδες τῆς Κυριακῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ τὰ φασόλια, εἴτε κατὰ λάθος, εἴτε ἐπιτήδες, τὰ ἔτρωγαν στὰ μαῦτρα κι' ἀμασκάρευτοι. Ἦτοί καὶ μένα, στὴν ὁδὸν Αἰόλου, κόντεψαν νὰ μὲ στραβώσουν. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω,

θυμοῦμαι, χῶθηκα σὲ μιὰ πάροδο καὶ κατόπι σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Περιττὸ νὰ πῶ πῶς καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τις ἀκόλουθες Κυριακὲς δὲν ἐτόλμησα νὰ βγῶ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους. Καθέμουν στὸ σπῆτι μου, ἢ ἔκανα περίπατο στὴν ἐξοχή, ἢ ἐδγαίνα μόνον τὸ βράδυ, γιὰ νὰ βλέπω τοὺς πιδ καλντυμένους μασκαράδες ποὺ, ἀνεμόχλητοι αὐτοί—τὸ βράδυ ὁ λαὸς ἀποτραβιόταν—γύριζαν στὰ σπίτια ποὺ δέχονταν.

Αὐτὲς ἦταν οἱ ἀθηναϊκές Ἀποκρῆς τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξη στὴν Ἀθήνα ἦταν τότε γοργή. Ὅλα τᾶλλαξε, ὅλα τὰ μεταμόρφωνε ὁ πολιτισμὸς ποὺ εἰσωρμούσε ἀκατάσχετος. Κτίζονταν μέγαλα, ἀνοίγαν πολυτελὴ κέντρα—μαγαζιά,

θέατρα, ἐστιατόρια, καφενεῖα—οἱ δρόμοι καὶ τὰ σπῆτια ἠλεκτροφωτίζονται. Πρόδος, πολιτισμός. Ἦτοί σὲ λίγα χρόνια, ἀλλάξαν κι' οἱ Ἀποκρῆς. Καὶ θυμάμαι τὸ χρόνο ἐκεῖνο—μόλις εἶχα τελειώσει τὸ Πανεπιστήμιο—ποὺ ἐγινε καὶ τὸ πρῶτο Κομιτάτο. Μιὰ ἐπιτροπὴ δηλαδή ποὺ θὰ ἔκρινε τοὺς μασκαράδες καὶ θὰ ἐδράβευε τοὺς καλύτερους. Ἀ, τί ὠραῖα ἄρματα, τί πλούσιες, τί καλαίσθητες καὶ τί ἐξυπνες μασκαράδες πέρασαν κάτω ἀπ' τὴν κομπὴ ἐξέδρα τοῦ Κομιτάτου, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ χαμηλὴ ταράτσα τῆς ὁδοῦ Κοραῆ ! Κι' οὔτε πρόγχα, οὔτε λεμονόκουπες, οὔτε φασόλια. Πρόδος, πολιτισμός...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΘΕΛΕΙ ΠΙΑΝΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἦ Λιλή παίζει στὸ πιάνο τὸ γύμνασμά της. Ἦ μαμιά, καθισμένη κοντὰ της, τὴ διορθώνει. Ἦ Μπεμπέκα πλησιάζει ἀπὸ πίσω κι' ἀκούει. Ἀέφνα φωνάζει :

— Τσ' ἐγὼ ! Σέλω νὰ μάθω πιάνο τσ' ἐγὼ !

— Εἶσαι μικρὴ ἀκόμη, τῆς λέει ἡ μαμιά.

— Ὁχι ! λέει ἡ Μπεμπέκα τσ' ἐγὼ ἔχω χελάκια τσαὶ δαχτυλάκια. Μπολῶ !

Ἦ μικρούλα ἐπιμένει. Κι' ὅταν τελείωσε τὸ μάθημα τῆς Λιλῆς, καθίζουν τὴ Μπεμπέκα στὴ θέση της, μπροστὰ στὸ πιάνο, καὶ τῆς λένε :

— Ἐλα, παίζε ! Χτύπα μὲ τὰ δαχτυλάκια σου τὰ κόκαλα.

— Τὰ ἀσπλά ἢ τὰ μαῦλα ; ὡτᾶ ἡ μικρὴ.

— Ὅποια θέλεις. Ὅλα βγάζουν ἦχο.

— Μὰ νὰ κοιτάζω τσαὶ τις νότες ὡπως ἡ Λιλή ;

— Κοίταζε και τις νότες, έτσι, μπράβο!

Η Μπεμπέκα χτυπᾷ με τὸ δαχτυλάκι της ἓνα ἄσπρο κόκκαλο, κοιτάζει τὸ τετραάδιο τῆς μουσικῆς ποὺ εἶναι πάνω στὸ πιάνο, ξαναχτυπᾷ τὸ κόκκαλο, ξανακοιτάζει τὸ τετραάδιο—ὅπως ἔκανε πρωτύτερα κι' ἡ Λιλὴ—κι' εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἀκούει τοὺς ἤχους.

— Νὰ ποὺ παίζω τὸ ἑγώ, λέει. Ἀκούτε;

Ἡ μαμμὰ κι' ἡ Λιλὴ, κοντὰ της, τὴν προσέχουν καὶ γελοῦν. Ἄλλα κόκκαλα ἀκούει κι' ἄλλους ἤχους καὶ δὲν τὴ διορθώνουν καθόλου, γιατί κανένα λάθος δὲν κάνει. . . Χτυπᾷ καὶ φωνάζει με χαρὰ:

— Παίζω! . . Παίζω! . . Τί ὠλαῖα ποὺ ἔμαθα!

— Μὰ κοίταζε καὶ τις νότες! Τὸ ξέχασες;

— Μπᾶ! ἐγὼ παίζω τσὲ χωλὶς νὰ κοιτάζω νότες! Παίζω ἀπέτσω!

Τὶ μεγάλο ταλέντο γιὰ πιάνο ποὺ ἔχει ἡ Μπεμπέκα! Νά, μόλις ἔκασθησε γιὰ πρώτη φορὰ, ἔμαθε νὰ παίζῃ τὸ μάθημα της. . . κι' ἀπέξω. Ἀ, θὰ γίνῃ μεγάλη πιανίστρια ἡ Μπεμπέκα!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ

ΛΑ-Ι-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πέρασε πάλι καιρὸς καὶ καιρὸς, ὡς ποὺ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα τρί-στρατο. Ἐκεῖ εἶδε στὸ ἓνα μέρος γραμμένα αὐτὰ: «ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐδῶ πάει καὶ γυρίζει» στὸ ἄλλο, «ὅποιος πάῃ ἀπ' ἐδῶ γυρίζει καὶ δὲν γυρίζει» καὶ στὸ τρίτο, «ὅποιος διαβῇ ἀπ' ἐδῶ πάει χαμένος».

Σὰν τὰ διάβασε, στάθηκε καὶ συλλογίστηκε: «Ἐμένα καθὼς ἐκατάλαβα, ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μὲ ξεφορτωθῇ καὶ μ' ἔστειλε νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Χριστό, μὰ κατὰ πῶς δείχνουν τὰ σημάδια εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσω, ἀφοῦ γυρίζω τόσα χρόνια κι' ἀκόμα δὲν τὸν ἀντάμωσα».

«Ἔτσι κι' ἔτσι χαμένος καὶ χαμένος εἶμαι, θὰ πάρω τὸν τρίτο δρόμο κι' ὅ,τι εἶναι νὰ γίνῃ ἄς γίνῃ».

Ἀφοῦ τράθηξε ἀρκετὸ διάστημα ἀπ' ἐκεῖ, στάθηκε μπρὸς σ' ἓνα μεγάλο πύργο ποὺ εἶχε μιὰ μαρμαρένια σκάλα καὶ στὸ κάτω, κάτω σκαλοπάτι της, ἦταν καθισμένο ἓνα κάτασπρο σκυλάκι.

Ἐκεῖνο, καθὼς εἶδε τὸ παλληκάρι τοῦκανε πολλὰς χαρὰς καὶ κουνώντας τὴν οὐρὰ του ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ πύργου σιγά, σιγά καὶ κάθε τόσο γύριζε τὸ κεφάλι του σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε, μὴ φοβάσαι, ἔλα κοντὰ μου.

Ὁ νέος τὸ ἀκολούθησε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ σὰν ἀνέβηκε, μπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα.

Ἐκεῖ ἀντίκρουσε ἓναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχαν ἀπὸ ἓνα φτυάρι στὸ χέρι τους καὶ φτυαρίζανε φλουριά κάνοντάς τα σωροῦς.

Τὸν καλωσόρισαν καὶ τὸν ρώτησαν ποῦθε ἔρχεται καὶ ποῦ πάει καὶ ἀνθὲλγ τίποτα.

Ὅταν ἔμαθαν τὴν αἰτία, τὸν πα-

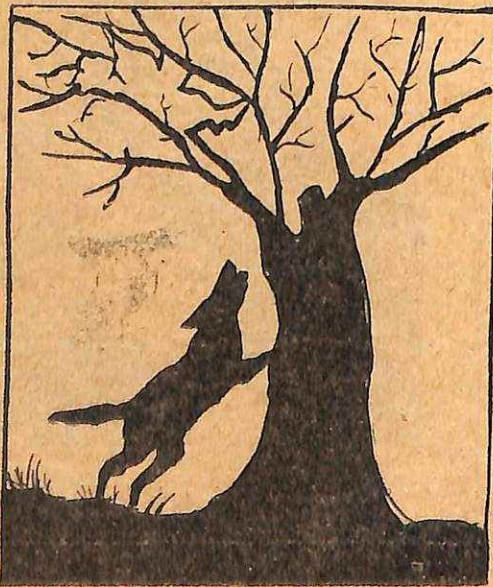
ρακάλεσαν καὶ αὐτοὶ νὰ ρωτήσῃ τὸν Χριστό, γιατί τὰ φλουριά τους ποὺ τὰ δίνουν πρόθυμα σὲ ὅσους περνοῦν ἀπὸ τὸν πύργο τους καὶ τρέχουν ἀκούραστοι σὲ χωριὰ καὶ πολιτείες καὶ τὰ μοιράζουν σὲ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, ἀντὶ νὰ λιγοστεύουν πληθαίνουσιν ὅλο ἓνα καὶ ὡς πότε θὰ γίνεταὶ αὐτό;

Ὁ νέος δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴν παραγγελία τους καὶ τὴν ἔγραψε στὸ ἴδιο χαρτί ποὺ εἶχε γράψῃ τις ἄλλες.

Καθὼς τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, τοῦ ἔρριξαν μέσα στὸ δισάκκι του τρεῖς φτυαριὲς φλουριά, τὴν ἴδια ὥμως στιγμὴ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν σκεπὴ τοῦ πύργου σωρὸς ἀπ' αὐτὰ.

— Νὰ βλέπεις τί γίνεται; μόλις δώσουμε φλουριά σὲ κάποιον, ἀμέσως δέκα φορές περισσότερα πέφτουν ἀπὸ τὴ σκεπὴ. Ἔτσι καὶ μεῖς, ὁλοένα βρισκόμαστε σὲ δουλειὰ νὰ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ποῦ εἶναι ἡ γάτα;
(Ἀντιγραφή ἀπὸ τὴν Ὁρεσιβία)

τὰ φτυαρίζουμε καὶ νὰ τὰ σωριάζουμε.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸν πύργο, τὸ παλληκάρι πέρασε ἀπὸ ἄλλες ἐρημιές καὶ δάση.

Ὅπως πῆγαινε τὸ δρόμο του, εἶδε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν χωμένος ἔως τὰ γόνατα σὲ μιὰ ρηχὴ λίμνη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἀδειάσῃ τὸ νερὸ μ' ἓνα κᾶδο.

Τὸν χαιρέτησε καὶ ἐκεῖνος τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία πῶς βρέθηκε ἐκεῖ;

— Ἐγὼ πηγαίνω νὰ βρῶ τὸν Χριστό με τὸ σκοπὸ νὰ τὸν ρωτήσω κάτι, καὶ ἔτυχε νὰ περάσω ἀπ' ἐδῶ, σὺ ὅμως τί κάνεις σ' αὐτὴ τὴ ἐρημιὰ;

— Ἐχῶ χρόνια σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ πολεμᾷ νὰ δειάσω τούτη τὴ λίμνη, νὰ τὴν κάνω χωράφι νὰ τὸ σπέρνω, γιατί ὅλος ὁ γύρο τόπος ὅπως βλέπεις εἶναι πέτρα, μὰ ἄδικα βασανίζουμαι τόσο καὶ ἔχω βαρεθεῖ, δὲν μπορῶ ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀφήσω, λές καὶ κάτι μὲ ἔχει δεμένον μαζί της. Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη, ἄμα βρῇς τὸν Χριστό καὶ μάθῃς ἐκεῖνο ποὺ θέλεις, νὰ θυμηθῇς νὰ τὸν ρωτήσῃς καὶ γιὰ μένα, πῶς καὶ πότε θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειὰ ποὺ καταπιέστηκα.

— Καλὰ, εἶπε τὸ παλληκάρι.

Πρὶν τὸν ἀποχαιρετήσῃ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δισάκκι του μιὰ φούχτα φλουριά καὶ τοῦ τᾶδωσε.

Ξεκίνησε πάλι μὲ θάρρος καὶ ἐλπὶδα γιὰ τὸ μεγάλο σκοπὸ του. Περνώντας ἀπὸ διάφορες πολιτείες καταπιανόντανε σ' αὐτὲς ὅπως καὶ πρὶν στὶς ἄλλες, σὲ τίμιες δουλειές, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του καὶ νὰ ἔλεῃ τοὺς φτωχοῦς, μὰ δὲν ἔπαυε, καὶ νὰ ρωτᾷ ὁλοένα μὲ ἀθωότητα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ νταμώσῃ τὸν Χριστό.

Ὅσοι ἄκουαν τὸ ρωτήμά του, τὸν κοίταζαν περίεργα, γιατί βρῖσκανε πῶς ὁ νέος μὲ τὸ νὰ γυρεύῃ τόσο ἀδύνατο πράγμα, δὲν ἦταν στὰ καλά του, δὲν τὸν περιγελοῦσαν, ὅμως γιατί μὲ τὴν καλοσύνη του τοὺς ἔκανε νὰ τὸν συμπαθοῦνε.

Γιὰ πολὺ διάστημα ἄφησε πάλι τις πολιτείες καὶ πῆρε τις ἐρημιές. Περπατώντας σ' αὐτὲς ἔβλεπε πῶς ὁλοένα γίνονταν πὺ ἀγριεὶς καὶ λίγο, λίγο στένευαν τὸ δρόμο του ἀγκάθια, γκρεμοὶ καὶ βράχια.

Κοιτάζοντας νὰ βρῇ πέρασμα εἶδε μακριὰ πῶς ἔκλειναν ὁλότελα τὸ διάβα του, σειρὰ ἀπὸ μεγάλα βουνά.

Προχώρησε καὶ ἔφτασε μπρὸς σ' ἓνα φαράγγι ποὺ τὸ ἔκαναν κατασκότεινο οἱ δασωμένες πλαγιὲς τῶν βουνῶν, ποὺ κι' ὁ πὺ ἀντρεωμένος θὰ δελίαζε νὰ τὸ περάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τὸμ ἔχασε πιά τὴν ὑπομονή του. Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ δυνατός. Ἀπλῶσε λοιπὸν τὸ χέρι του πρὸς τὴ μεριά τοῦ ἀντιπάλου του καὶ βοήθησε τὸ τριζόνι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ δική του τὴ μεριά. Ὁ Τζὸε διαμαρτυρήθηκε:

— Ἀ, Τὸμ, μὴν κάνῃς ζαβολιές!

— Αἴντε, καὶ μὲνε Τζὸε, ἴσα ποὺ τ' ἄγγιξα!

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶναι σωστὸ, ἄφησέ το ἄμέσως!

— Ὅχι, δὲν τ' ἀφήνω, τώρα θὰ παίξω ἐγὼ.

— Ἀφησέ το, σοῦ λέω!

— Δὲν τ' ἀφήνω.

— Θὰ τᾶφήσῃς, στὴ δική μου τὴ μεριά ἦταν.

— Δὲν μοῦ λές, τὸ κάτω-κάτω τίνος εἶναι τὸ τριζόνι;

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τί-νος εἶναι, ξέρω πῶς εἶναι ἀπὸ τὴ δική μου τὴ μεριά καὶ δὲν κάνει νὰ τ' ἄγγιξῃς.

Μιὰ τρομερὴ ξυλιά ἔπεσε στὸν ὦμο τοῦ Τὸμ καὶ μιὰ ἄλλη δι-δυμη ἀδελφὴ τῆς πρώτης, στὸν ὦμο τοῦ Τζὸε. Τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν τόσο πολὺ ξεχαστεῖ μὲ τὰ δικά τους, ὥστε δὲν εἶχαν πάρει εἰδησὴ ὅτι ὁ δάσκαλος τὰ εἶχε πλησιάζει στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ εἶχε σταθῇ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Γιὰ κάμποσο διάστημα εἶχε παρακολουθεῖ τὴν παράστασή κι' ὕστερα ἀποφάσισε νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς μέρος γιὰ περισσότερη παικίλια.

Τὸ μεσημέρι ὅταν σχόλασε τὸ σχολεῖο, ὁ Τὸμ πῆγε κρυφὰ κοντὰ στὴ Μπέκυ ὁχάτοερ καὶ τῆς εἶπε σ' αὐτὴ:

— Βάλε τὸ καπέλλο σου καὶ κάνε πῶς πᾶς στὸ σπίτι, κι' ὅταν φτάσῃς στὴ γωνιά φύγε μὲ τρόπο ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ, στρίψε ἀπὸ τ' ἄλλο στενὸ καὶ γύρισε πίσω. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

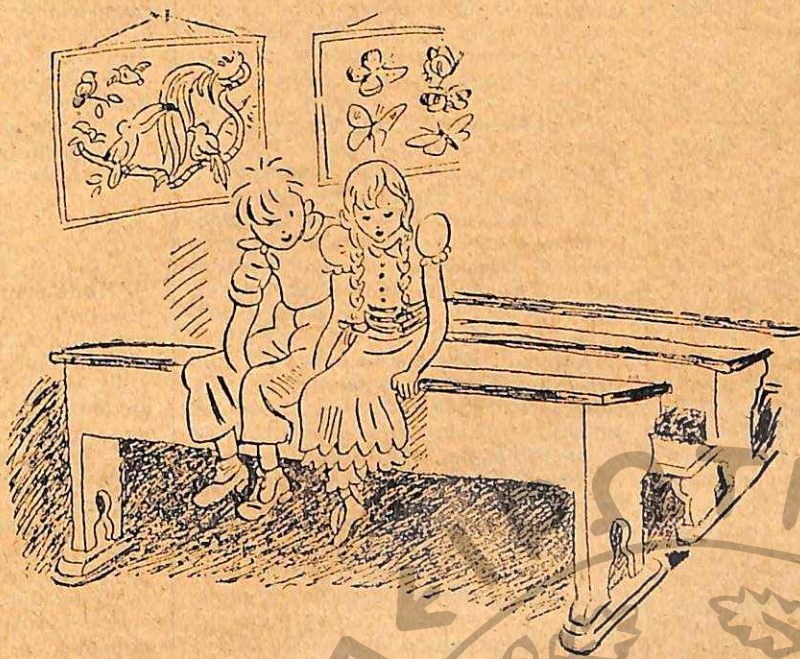
Ἔτσι λοιπὸν τὸ ἓνα παιδί πῆγε μὲ μιὰ παρέα μαθητῶν καὶ τὸ ἄλλο μὲ μιὰν ἄλλη. Σὲ λίγο συναντήθηκαν στὴν ἄκρῃ τοῦ στενοῦ καὶ ὅταν ἔ-

φτασαν στὸ σχολεῖο τὸ εἶχαν ὁλόκληρο στὴ διάθεσή τους. Κάθησαν τότε σ' ἓνα θρανίον, ἔβαλαν μπροστὰ τους μιὰ πλάκα καὶ ὁ Τὸμ ἔδωσε τῆς Μπέκυ τὸ κοντύλι καὶ τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι, δείχνοντάς της πῶς νὰ ζωγραφίσῃ καὶ ἔτσι σὲ λίγο στήθηκε ἓνα δεύτερο σπίτι πὺδ καταπληκτικὸ ἀκόμη ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ὅταν ἄρχισαν νὰ ξεθυμαίνῃ τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴ ζωγραφική, τὰ παιδιὰ τὸρρίξαν στὴν κουσέντα. Ὁ Τὸμ ρώτησε τὴν Μπέκυ.

— Σ' ἀρέσουν τὰ ποντίκια;

— Οὐ, οὔτε νὰ τὰ ἰδῶ μπροστὰ

Ἀρχισαν κι' οἱ δύο τους νὰ μασουλίζουν τὴ μαστίχα καθισμένοι ἐπάνω στὸ θρανίον. (Σελ. 133, στ. β')

μου δὲν μπορῶ! Πολὺ τὰ φοβάμαι. — Μὰ οὔτε κι' ἐγὼ, ὅταν εἶναι ζωντανά. Μὰ τώρα σὲ ρωτᾷ γιὰ τὰ φάρια. Νὰ τὰ δένης μ' ἓνα σπάγκο καὶ νὰ τὰ γυρίξῃς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου σὰν σδούρα.

— Ὅχι, τὰ ποντίκια, εἶτε ζωντανά εἶτε φάρια δὲν μ' ἀρέσουν. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀρέσει εἶναι νὰ μασᾷ μαστίχα.

— Ἀλήθεια! Δίκιο ἔχεις! Νάχαμε τώρα λίγη μαστίχα!

— Θέλεις; Ἐγὼ ἐγώ. Πάρε τὴν κι' ὕστερα μοῦ τὴ δίνεις πάλι πίσω.

Ὁ Τὸμ δέχτηκε τὴν πρότασή κι' ἄρχισαν κι' οἱ δύο τους νὰ μασουλίζουν τὴν μαστίχα, καθισμένοι ἐπάνω στὰ θρανία καὶ παίζοντας ταμπουρλό μὲ τὰ πόδια τους. Ἦταν κατευχαριστημένα.

— Ἐπῆγες ποτὲ στὸ ἵπποδρόμιο; ρώτησε ὁ Τὸμ.

— Βέβαια, καὶ ὁ μπαμπᾶς μου μοῦ εἶπε πῶς θὰ μὲ ξαναπάῃ ἄμα εἶμαι φρόνιμη.

— Κι' ἐγὼ ἔχω πάει τρεῖς ἡ τέσσερες φορές, οὔ τί λέω, πολλές! Μ' ἀρέσει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος. Ἐγὼ ὅταν θὰ μεγαλώσω θὰ γίνω παλιάτσος στὸ ἵπποδρόμιο.

— Ἀλήθεια; Ὅα εἶναι πολὺ ὠραῖα. Τί ὁμορφα ποὺ μασκαρεύονται καὶ φτιασιδώνονται ὅλοι τους αὐτοὶ.

— Ναι βέβαια. Καὶ κερδίζουν ξέρεις κι' ἓνα σωρὸ λεφτά, πάνω ἀπὸ ἓνα δολλάριο τὴν ἡμέρα καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Μπέν Ρότζερς. Ἀλήθεια δὲν μοῦ λές, Μπέκυ, ἔχεις δώσει καμμιά φορὰ τὸν λόγο σου;

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Νά, ἀν ἔδωσες τὸ λόγο σου νὰ παντρευτῇς;

— Ὅχι.

— Δὲν θάθελες;

— Ξέρω γώ; Σὰν τί νὰ εἶναι αὐτό;

— Σὰν τί εἶναι; Νὰ εἶναι σὰν τίποτε. Αὐτὸ μονάχα: Νὰ πῇς ἐνὸς παιδιοῦ πῶς δὲν θὰ πάρῃς ἄλλον ἀπὸ αὐτὸν ποτέ ποτέ καὶ πῶς σὰν μεγαλώσετε θὰ παντρευτῇτε καὶ νὰ δώσετε τὰ χέρια. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Καὶ γιατί νὰ τὸ κάνω αὐτό;

— Ἔτσι, γιατί ὅλοι τὸ κάνουν. Θυμᾶσαι τί σοῦ ἔγραφα στὴν πλάκα, ἔ, τὸ θυμᾶσαι;

— Ναι, ναι.

— Τί σοῦ γράφα;

— Δὲν τὸ λέω.

— Νὰ στὸ πῶ ἐγώ;

— Ναι, μὰ ἄλλη φορὰ.

— Ὅχι, τώρα.

— Ὅχι, τώρα. Αὔριο.

— Ὁ, ὅχι, τώρα. Ἐλα, καὶ μὲν Μπέκυ. Θὰ στὸ πῶ σιγά-σιγά ὥστε νὰ μὴν τ' ἀκούσῃς ἂν δὲν θέλῃς.

Καὶ καθὼς ἡ Μπέκυ δὲν ἔδωσε ἀπάντησιν ὁ Τὸμ πέρασε τὴ σιωπὴ τῆς γιὰ κατάφαση καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἔβαλε τὸ στόμα του κοντὰ σ' αὐτὴ τῆς καὶ σιγά-σιγά τῆς φιθύρισε: «Τὸμ καὶ Μπέκυ, εἴμαστε ἀραδωνιασμένοι».

Ἰστέρα τῆς εἶπε ἐνθαρρυντικά:

— Νά, τώρα καὶ σὺ νὰ πῇς τὸ ἴδιο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δίστασε κι' ὕ-

στερα τὸν παρακάλεσε:

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΩΝΙΕΣ ΚΙ' ΑΒΟΥΛΙΕΣ...

— Δρόμος μου είναι, και τώρα και σχεδόν πάντα περνάω απ' αυτόν. Είν' εκεί στη γωνιά, ένας άσουβαντος τοίχος ενός μικρού κήπου κάποιας πολυκατοικίας.

Βλέπω και τώρα—κι' όποιος πάη να το βρή, θα το δει μ' την αλήθεια—κάτι όρνιθοσκαλισμάτα... Σε τρελές γραμμές είναι γραμμένα όλα—μ' όλα τα μαθήματα της τελευταίας Γυμνασίου, έκτος απ' τη γυμναστική.

Είναι σε κοντινό καιρό και ταρινό, γραμμένα μ' περασμένο πιά και τελειωμένο μιά για πάντα, και για τουτό, μακρινό...

Πάντα το μεσημέρι, με τον ίδιο συμμαθητή μου ανέβαινα μιλώντας, περί ανέμων και υδάτων, ή και για το σχολείο.

Μ' απ' το Μάιο και πέρα, οι άγεμοι και τα ύδατα παραμέριζαν, γιά να παραχωρήσουν στο σχολείο τη θέση τους γιατί από τότε άρχιζε να με δέρνει ή γνωστή άγωνία...

Πρωί και βράδυ, στον ύπνο μου και στον ύπνο μου μιλούσα γιά μαθήματα. Όσο πλησίαζαν οι εξετάσεις, τόσο, μέσα στο στήθος μου ένοιωθα ένα κενό, το λαρύγγι μου ξερό, τον έαυτό μου χωρίς κέφι, και τα νεύρα μου παραλυμένα.

Όλα τα γνωρίσματα του μεγάλου φόβου. Κι' όμως αυτό, δεν ήταν φόβος... Έφταναν ως τόσο και ώρες που ήμουν αίσιοδοξος και σκεπτόμουν κανονικά και με διαύγεια, ξεχώριζα και τάβαζα όλα κάτω, εύρισκε πώς τίποτα δέ με κυνηγούσε, κι' έπομένως τίποτε δεν μπορούσε να μου προξενεί αυτή την άδικαιολόγητη άγωνία.

Αυτά μακριά από το σχολείο, γιατί όταν ήμουν εκεί, ή όταν έφευγα το μεσημέρι, ώ! της άπελπισίας!...

Μου φαινόταν πώς ό κόσμος χανόταν ενώ πρίν μιά ώρα μπορούσε να ήμουν γεμάτος αίσιοδοξία και αυτοπεποίθηση.

Τέτοιες διακυμάνσεις ποτέ άλλοτε δεν πάθαινα.

Ό συμμαθητής μου πού όμοια με μένανε τραβούσε, τι να μου πη; Τη μιά του έδινε θάρρος όταν ήταν φοβισμένος και την άλλη έβλεπ' έμένα γιομάτον άπογοήτευση και πίκρα.

Κάποινα μέρα φτάσαμε στη γωνιά όπου χωρίζαμε. Εγώ νευρικά γράφοντας στον τοίχο ένα συγχρόνως άγόρευα:

— Άκου δώ!...

— Πάλι; μου λέν.

— Τι θα πη «πάλι»; έχεις υποχρέωση ν' άκους όπως και γώ σ' άκούω ώρες όταν μου μιλάς γιά το ίδιο ζήτημα! Δουπόν είναι βέβαιο: Φυσική θα το φάω! Δέ θα γράψω Μαθηματικά, έπομένως κανόνι. Άν μ' άφήση θά μ' άφήση και Λατινικά, όπως πάει, μένω,

πρώτη γραμμή λοιπόν στον τοίχο αυτά τα τρία). Έδω τώρα! Λογική δέ θα γράψω. Γαλλικά θά μισογράψω—κι' αυτό σημαίνει πάλι κανονία—το ίδιο και Ιστορία, καθώς κι' άρχαία Έλληνικά, άκολούθησε ή δεύτερη γραμμή, κι' ή τρίτη, νά—Υστερα Ορθοσκευτικά πάει! Έκθεσι επίσης, καί... ώχ! ώχ!

— Φαίνεται κουράστηκες τόσες ώρες μάθημα, και δεν ξέρεις τί λές. Ή Γυμναστική δέ θα σ' άφήση;

— Μά άφού έχω άπαλλαγή, μωρέ! Πάει όπως τα λέω είναι! άσε με, συζήτηση δέ δέχομαι καμιά. Δεν άκούω τίποτα!

Κι' αλήθεια, μόνο τις κινήσεις πού έκανε το στόμα του έβλεπα. Πήγαινα σπύτι' ξεκουραζόμουν και σκεπτόμουν: «Βρέ άδερφέ—μονολογούσα—δεν είναι έτσι πού το λέω. Είναι δυνατόν; παρασούροι σάν μικρό παιδάκι... φάσκω και άντιφάσκω». Το φύλλο γύριζε από την άλλη όψη, άνατούσα την χαμένη αίσιοδοξία μου κι' έβλεπα πού καθόρα.

«Αλήθεια! Σάν βρίσκεσαι σέ μιά ψυχολογική κατάσταση οποιαδήποτε, πώς είρωνεύεσαι κάθε άντίθετη σκέψη, και του ίδιου του έαυτού σου άκούω, έστω κι' αν την έκανες πού όλίγου, επηρεασμένη από άλλη ψυχολογική κατάσταση...»

Την άλλη μέρα εύκολα μαθήματα. Ξεκούραστα σχολάσαμε, στάσις στη γωνία και συζητήσεις. Τά χθεσινά γράψιμά μου, μένουν.

Δεν όμολογούσα το λάθος μου, μά έλεγα στο σύντροφο.

— Τι; θά μείνω στά Νέα; Ορθοσκευτικά, ή Λογική; ή στο ένα ή στ' άλλο; άφού έχω βαθμούς! Το πολύ Φυσική, Μαθηματικά. (Σκοπεύιζε πάλι ό δρίζων). Μ' αν δεν γράψω και Λατινικά; αν μείνω;

Πάλι άναποδογύρισμα, κι' έφευγα με τη σκέψη, πάλι πώς θά μείνω σ' όλα. Κι' άλλες φορές ενώ άρχιζα με σκέψεις άπαισιόδοξες, έφευγα με πεποίθηση πώς δεν θά μείνω πουθενά...

«Ήταν φόβος; Όχι όχι γιά το Θεό! Είναι στο χαρακτήρα μου αυτή ή άβουλία; Όχι! Πάλι όχι! Ποτέ μου μά ποτέ δεν έχω πάθει αυτό πού πάθαινα, ν' άλλαξω ιδέες στο λεφτό και σκέψεις όλοένα, και να με δέρνει τόσο τόσο πολύ ή άμφιβολία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

«Α! όμως αυτή—τώρα ψύχραιμος πιά έν των ύστερών, και πού το μάθημά μου αυτό περασμένο πιά τ' άναπολώ—βρίσκω πώς είχε κίνητρο την άγωνία.

φυρο του πού ψύχραιμου, κάθε όρθή του κρίση του την άφαιρεί, κάθε πρωτοβουλία, κάθε δύναμι από τον χαρκτηρα του, λιώνοντας κι' έκμηδενίζοντας τον, ώστε να τον είρωνεύονται οι άλλοι.

Θέλω να λέω πώς πρώτη μου φορά και τελευταία τόπαθα. Όμως!... αν δεν μπη το μαχαίρι στην άκόνη... Κι' αν κανείς δεν δοκιμάει άγωνία όσο πού καλύ ψύχραιμος δεν γίνεται, γιατί τον έαυτό του δεν μαθαίνει, ψύχραιμο, τόσο πού πολύ, να τον κρατά.

—Ε! τί κοιτάς; χά, χά, μούπε πλησιάζοντάς με μιά φορά κάποιος συμμαθητής μου.

—Τι κοιτάς, με ρωτάς; δέ βλέπεις; —Βλέπω. Θυμάσαι;

—Αν θυμάμαι λές;

Νίκης Στέφανος [B]

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Ήταν ένα μικρό, φτωχό γατάκι χωμένο σ' ένα χαντάκι του δρόμου, και νιαούριζε θλιβερά.

Ήταν τόσο αδύνατο, μά τόσο αδύνατο. Τό λυπήθηκα. Τά ματάκια του, δυο ματάκια γαλανά, με κοιτούσαν τόσο παρακλητικά, σά να μου έλεγαν:

—Άχ! πάρε με μαζί σου!

Τό σήκωσα.

Τότε μόνο παρατήρησα πόσο ώραίο ήταν. Τό τρίχωμά του, τό μαύρο γιάνιζε παράξενα, και τό λαμό του τον έστόλιζαν δυο άσπρες βούλες.

Ήταν κι' αυτό ένα πλάσμα του Θεού. Άλλά αλλοίμονο κανείς δεν έδινε προσοχή στο μικρό αυτόν παρειακάτο. Θά πέθαινε.

Κανείς δεν θά έκλαιγε γι' αυτό. Και θά έφευγε όπως ήρθε σιγά, άθόρυβα... Τόν όνόμασα «Αλήτη». Ήταν τό μικρό μου, τ' άγαπημένο μου γατάκι.

Κάθε βράδυ εύγυριζε στο δρόμο και τό πρωί έρχόταν λασπωμένο και βρώμικο.

Ήταν ένας πραγματικός αλήτης πού δεν θά μπορούσε ποτέ ν' αλλάξει.

Ένα πρωί τον έχασα. Και τό δειλινό, τό δειλινό πού όλα γύρω τά βάφει ξωτικά, τό βρήκα πεσμένο σ' ένα χαντάκι και πεθαμένο.

Είχε φύγει όριστικά από τον κόσμο αυτό σιγά κι' άθόρυβα. Μά τώρα ήταν κάποιος πού θά έκλαιγε γι' αυτό.

Κι' ό κάποιος ήμουν εγώ.

Μάννα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πότε έχεις τά γενέθλιά σου Γεώργι;

—Την άλλη Κυριακή.

—Α! όποτε Κυριακή γεννήθηκες;

—Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω. Ό Μπαμπάς μου μού έχει πει πώς γεννήθηκα Τετάρτη κι' όμως έχω τά γενέθλιά μου Κυριακή. Περίεργο πράγμα!

Δοξασμένο Άκρωτήρι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδός Ευριπίδου
την 8 Μαρτίου 1938

Ό Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλαση», διοργάνωσε διεβδομαδιαίες ειδικές εκπομπές γιά τ' Έλληνόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως έξης: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΗ

Οι Άγγελιοδότες πρέπει να ξέρουν: Άρπης, όδριστική, προσλητική Μ. Άγγελια στο έξης δεν δημοσιεύεται. Τό κακό έπαράγει και έπρεπε να λάβω μέτρα.

Όταν μιά Μ. Άγγελια περιέχει άρπεις εκκράσεις, θά τις άφαιρώ, και τό αντίτιμο των λέξεων θά τό περνώ στο «Ταμείο πού έγγραφον Άπόρων», γιατί είναι άδύνατο να κρατώ λογαριασμούς. Επίσης θ' άφαιρώ λέξεις κι' όταν τό στελλόμνο αντίτιμο είναι άνεπαρκές Γι' αυτό πρέπει να λογαριάζετε καλά τις Μ. Άγγελίες σας. Καί δέν είναι καθόλου δύσκολο, όταν έξερετε ότι κάθε λέξη πληρώνει 60 λεπτά, όσο μικρή και αν είναι, κι' από ένα μόνο γράμμα ή ψήφο αν άποτελείται. Τά άρθρα δ, ή, ό σύνδεσμος ή, τό επιφώνημα ώ! οι άριθμοί 1, 2, 3, κτλ. κτλ. πρέπει να λογαριάζονται ως λέξεις.

Τό περασμένο φυλλάδιο τό έλάβατε πολύ άργά. Καί τοτό γιατί ή άνωμαλία πού έφερε ή μετακόμιση του τυπογραφείου, παρατάθηκε, και τό φυλλάδιο άργησε να τυπωθώ. Τό σημερινό όμως τυπώνεται στην ήμέρα του κι' από τό έρχόμενο ή τάξη έναυγυρίζε.

Εύχαριστώ πολύ, Μυρέλλα, γιά τις εύχες και τά καλά λόγια. Έβωσα στον κ. Σενόπουλο τό άρθρο του Μελέαγρου γιά τις ήρωϊκές μερικόν από τά έργα του, πού είχε την καλωσύνη ν' ανακινήσει. Πραγματικώς άποτελεί «μιά από τις ειλικρινέστερες έκδηλώσεις θαυμασμού των νέων γιά κείνον πού δίκαια όνομάζεται δάσκαλος τους». Ό κ. Σενόπουλος σέ παρακαλεί να διαδίδας και στο Μελέαγρο τις θερμές του εύχαριστίες.

Είσα δικαιολογημένη, Μιμόζα, αλλά έλπίζω να μην έναρτήγος τόσο. Σού έστειλα δ, τι έξήτησες. Ό, θά χαρώ πολύ όταν θά μπορούσες ν' άρθής στην Αθήνα, να σέ γνωρίσω κι' από κοντά.

Μά τ' έίν' αυτή, Εδάννα; φαντάσθηκες πώς έχω καμιά δυσάρεσκια μαζί σου; όχι, παιδί μου, μην τό έναπής... Κατά τό λογαριασμό πού σου έστειλα, έλδε πώς είχα στη διάθεσή σου ύπόλοιπο δρ.3,90. Περιμένω άνυπόμονα την έκπληξη πού θά με κάνει να χαρώ...

Με χαρά μαθαίνω, Παλιό Βιολί, πώς ήταν τόσο ώραία ή παιδική παράσταση της «Έλένης με τους κύνους» στο Δημ. Θέατρο Πειραιώς, και πώς τόσο εύχαριστήγες πού πήγες. Ναί, τόσο ή συγγραφέας του έργου όσο κι' ή σκηνοθέτης—ή ψυχή του Παιδικού Θεάτρου στον Πειραιά—είναι παλιές Διαπλάσοπούλες.

Γίνο Βούγα, με πολλή εύχαρίστηση διαβάσα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Συμφωνώ άπολύτως πώς ό «μεγαλό-

σταυρος» στους διαγωνισμούς είναι πολύ άνώτερος από τον «μεγαλόσταυρο» στις άποκαλύψεις. Τί ώραία πού τά λές!

Σήμερα μόλις άπαντώ σ' ένα παλιό σου γράμμα, Έλπίζουσα Έλλάς. Σ' εύχαριστώ γιά όλα, σ' εύχαριστώ επίσης κι' ό κ. Φαίδων. Έλπίζω να έγινε πιά καλά ή μαμμά και να έναρτήγες και τά γεράμια σου. Πολύ χρήσιμο κι' αυτό τό μάθημα της Οικιακής Νοσηλείας. Άλήθεια, σέ πολλά καταγίνεσαι, θά ήθελα όμως να βρίσκης λίγον καιρό και γιά μένα. Ναί, τή φωτογραφία σου μπορείς ακόμα να τή στείλεις και την περιμένω.

Δεν μπορώ να σου πώ, παλιά μου Χαλκιδίς, πόσο με συγκίνησε τό καλό σου γράμμα. Σ' εύχαριστώ πολύ γιά τις εύχες και γιά όλα. Νά σου ζήση ή έγγονούλα πού περιμένεις να μεγαλώση γιά να την κάνης κι' αυτή Διαπλάσοπούλα σάν τά παιδιά σου. Χαρατωμένη φαίνεται στη φωτογραφία της, αλλά δέν είναι «έκ τοι φουτου» σάν αυτές πού δημοσιεύω: διακρίνεται ή «πέζα».

Μάριουσα Αλίλκα, θά είδες βέβαια την έγκριση. Χαρατωμένη ή ιστορία της γνωριμίας μας, και γενικά τό πρώτο σου γράμμα πολύ μ' εύχαρίστησε. Γράψε μου όσα θέλεις κι' όσο συχνά δέν βάζω περιορισμούς στα γράμματα των παιδιών μου. Καί περιμένω νάρχισες να μου στέλνης και γιά τή Σελίδα.

Σέ συγχαίρω, Τρισεύγη, πού έγραψες καλά στους Διαγωνισμούς. Μπορεί να έκαμα και λάθος, θυμολοι όμως πώς μού έγραψες γιά κάποια έκδρομή πού έπρόκειτο να κάνης τις γιορτές. Πάντως, τό πράγμα δέν έχει σημασία. Έλπίζω να μού έναγράψης γρήγορα.

Τζοβινέτσα, έξι τέλεσα όλες τις παραγγελίες πού μού έκανες με τό γράμμα σου της 13 Φεβρουαρίου. Τά Μ. Μυστικά μπορείς κι' από τό γραφείο μου να τά παίρνης, και τό αντίτιμό τους να τό βάζεις στο γράμμα σου σέ γραμματόσημα γιά να σου τά στέλνω ταχυδρομικώς—όπως θέλεις. Ό «στίχος» είναι ή άράδα. Όταν λέω στις Μ. Άγγελίες «χωριστός στίχος», έννοώ μιά λέξη ή μιά φράση πού ό άγγελιοδότης θέλει να γίνη χωριστή άράδα, κι' όχι συνέχεια πού καίμενου. Π.χ. ένας τίτλος, μιά ύπογραφή κτλ.

Τάμ. Τάμ, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου ένέκρινα. Έκινες πολύ καλά πού μού έγραψες τή ζωή σου «έν μικρογραφία». Είδα πόσο δοκιμάθηκες από την τύχη, αλλά έλπίζω, και εύχομαι, να ίσως και καλύτερες ήμέρες. Γαλλικές Άσκήσεις δέν δημοσιεύω, και Σταυρόλεξα ούτε ελληνικά. Γράψε μου συχνά. Θά σου είναι μιά πρηγορία να καταγίνεσαι μαζί μου.

Δέν είναι και τόσο κακός ό βαθμός σου στα Μαθηματικά, Γαλαξιδιωτοπούλα! Άφού μάλιστα έχεις σέ άλλα μαθήματα 17, 18 και 19, τό 13 των Μαθηματικών στο γενικό έξαγόμενο διορθώνεται. Έπειτα δέν είναι και τέλος του χρόνου, και μπορείς να έπιμελήθης ώστε στους άλλους διαγωνισμούς να πάρης άνώτερο βαθμό και στα Μαθηματικά. Έστειλα τό φυλλάδιο πού σου έλαίπε.

Άνθος της Ανατολής, έλαβα κι' εύχαριστώ πολύ. Συμφωνώ με τό γράμμα σου της 23 Φεβρουαρίου, σου ένέκρινα αυτό τό ψευδώνυμο, και σου έστειλα Όδηγό, Λυσόχαρτο και 3 Μ. Μυστικά. Έλπίζω να μού γράψης συχνά και χαίρω πού βρίσκεις σέ μένα τόση εύχαρίστηση.

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό μεγάλο σου γράμμα, Λιανοθαλασσίτη. Χάρηκα πού πάντων πού άποφάσεις να μπής και στην

κίνηση. Θά είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου κι' έλπίζω τώρα να γράψης και να στέλνης συχνά. Σ' εύχαριστώ ακόμα πού φροντίζεις και γιά τή διάδοσή μου και σέ συχαίρω γιά τούς τόσο καλούς βαθμούς.

Και τό δικό σου γράμμα, Μεγαλοπολίτισσα, πολύ μ' εύχαρίστησε. Συχνά δ' άδελφός σου μού γράφει και γιά σένα, αλλά πολύ καλύτερα είναι βέβαια να μού γράψης ή ίδια. Καί αυτό έλπίζω να κάνης στο έξης συχνότερα. Αυτά τά λίγα γιατί δέν έχω πιά τόπο γιά πολλά.

Δοξασμένο Άκρωτήρι, Ολιμμένη Μελωδία. Κυματίζουσα Κνανόλευκα, Μπέτυ, Δευκή Καρέλια, Χαρίκλεια Σπηλιωτοπούλου, Άξιαντέ, Άσπρε Κρέν Ροζελάντια και Δεϊλά, καλά μου παιδιά, και τά δικά σας γράμματα πολύ μ' εύχαρίστησαν, αλλά δέν έχω τόπο να σας άπαντήσω και χωριστά, και περιμένω να μού έναγράψετε.

ΤΑ 50ΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Την περασμένη Τετάρτη, 9 Φεβρουαρίου, στην αίθουσα της Αρχαιολογικής Έταιρείας, δ Σάλλογος των έν Αθηνάς Ζακυνθίων έκανε μιά όρασιότατη γιορτή γιά τά φιλολογικά 50χρονα του Ξενοπούλου. Εισήγησαν έκανε δ πρόεδρος του Σαλλόγου κ. Διον. Π. Καλογρόπουλος και έπειτα μίλησαν οι κκ. Κώστας Καιροφύλας και Δημ. Μάργκρης γιά τή ζακυνθινή ήθογραφία στο έργο του ζακυνθινού συγγραφέα, γενικότερα δ πρώτος, ειδικότερα δ δεύτερος, πού διάβασε και πολλά χαρακτηριστικά άποσπάσματα από τή «Λάουρα», τήν «Αναβρεστή», τό «Ζακυνθινό Μαντήλι» κτλ. Τό πολυληθές άκροατήριο χειροκρότησε ζωηρά τούς όμιλητές και συγχαίρει τους όργανώτες και την οίκογένεια του έορταζόμενου, γιατί ό ίδιος, άδιάθετος δυστυχώς εκείνη την ήμέρα, δέν μπόρεσε να παρευρεθώ.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Η Έπιτροπή πού θάποφασίση τί Δώρο θά προσφερθώ στον κ. Φαίδωνα με τις 5,000 δραχ. πού άπέδωσε ό Έρανός, άποτελέσθηκε από τά έξης Διαπλάσοπούλα: Φοίβη, Σαρπηδόνα, Άγκάθι, Άλκυ Ψυχής, Άγνήν, Άργάμπελην και Βασίλισσαν Νεφερτίτη. Τώρα ή Έπιτροπή θά συνάθω γιά να εκλέξη πρόεδρο, ταμία και γραμματέα, και άφού άποφασίση γιά τό Δώρο. θά προκηρύξη τόν Διαγωνισμό πού είπαμε γιά την άριστική Έπιγραφή.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Φρέντ Άστάρ, ά. (ΑΒ). Πάτριος Θεσμός, ά. (ΣΑ). Λάφνη του Κήπου, κ. (ΦΔ). Ζωντανή Κουκλίτσα, κ. (ΛΠ). Λιχουδίτσα, κ. (ΕΦ). Ξανθή Άμαζών, κ. (ΤΚ). Έλντοράντο ά. (...). Άρλέν, κ. (ΑΕ). Πατρισία, κ. (ΠΣ). Βασίλισσα του Χιονόπου, κ. (ΒΓ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Άλκυονίς, κ. Γαλιάνδρα, κ. Κλό-Κλό, κ. Δευκή Άραπίνα, κ. Τρισκατάρατος, ά.

Η Διάπλασις άσπάσεται τούς φίλους της: Αίγλην (έλαβα χάρη πού σ' εύχαρίστησε ή έκλογή μου...) Έναστρον Ουρανόν (έλαβα) Έ βέβαια, όσο θά περνούν τά χρόνια, τόσο περισσότερες γνώσεις θά ποντίζεις, τόσο θά μεγαλώνη ή παύρα σου και τόσο περισσότερες λύσεις θά στέλνης! Έρυσθον Έρωα (αυτό, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε γράφη μου) Κορυδαλόν (σου τό ένέκρινε περιμένω να μού γράψης και περισσότερα) Κατάσκοπον 19 (οι δυο Άγγελίες πού ρωτάς δημοσιεύθηκαν στο

11ο φυλλάδιο· τάλλα ἐν τάξει·) *Ἱστορικὴν Βασιλίαν* (δὲν παρᾶξει, τώρα ποὺ εἶσαι ἐλευθερὴ γράφε μου συχνότερα· φυλλάδιο ἔστειλα, τὸ κεφάλαιόν σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τῆς σειρᾶς σου·) *Νιόβην* (θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τῆς σειρᾶς σου καὶ θὰ σοὶ πῶ·) *Κυανὴν Ἀκτὴν* (ἰδὲς τί γράφω παραπάνω γιὰ τίς Μικρὰς Ἀγγελίαις·) *Νινέτταν* (συμμορφώθηκα·) *Σεβὰχ Θαλασσινόν*, *Κεφαλλονικοπούλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου θάπαντήσω ἀπὸ ἐρχόμενον.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴν συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ὅσοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαρτίου.

187. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις κοινότητι,
Γι' Ἀσκήσεις χρησιμώταται,
Μὲ κάποιον. . . μὴ δικό μας,
Μᾶς κάνουν ὁμοῖοι μας,
Μ' ἄλλοκοτο, ἰδιότροπο
Καὶ κάποτε κακότροπο.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

188. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Μὲ τὸ σύμφωνον αὐτὸ
Μέρος λόγου, ἂν θέλῃς, κάνεις.
Ἀλλὰ πὲς μου τώρα ποῖ;
Ἡ τὸ βρίσκει ἢ τὸ χάνεις.

Νοικοκυρεῦλα

189. Στοιχειόγραφος

Μικρὸ νηοὶ στὸ Αἰγαῖο
Σχεδὸν μετὰ τὰ μισὰ του
Ἀπὸ τὰ γράμματά του,
Ἐν' ἄλλο πῶς σπουδαῖο
Μᾶς κάνει παρακάτου.

Ζακυνθινεῦλα

190. Μεταγραμματισμός

Τῶν Ἀθηναίων στρατηγός
Ἄλλο κεφάλι παίρνει
Κι' ἕνα σταυρὸ φορτῶνεται
Κι' ἀπὸ τὸ βάρος γέρνει!

Μαγεμένη Βασιλοπούλα

191. Μυθολογικὴ Πυραμὶς

* * *
* * *
* * *
* * *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν:
φωνήεν, θεά, θεός, θεά, μεγάλη ἐορτὴ
πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης. Καθέτως
οἱ σταυροὶ θεοὶ ἐκ τῶν δώδεκα.
Λέλος Φ. Νικολαΐδης

122. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχαῖος ἥρωας
21757 = Δένδρον.
387447 = Δοξαστικόν.
432 = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.
5678 = Μάντις.
67157 = Ἄνθος.
76257 = Παρέχεται ὑπὸ τοῦ προῖ-
8534 = Ἀκρόπολις. [σταμένου.
Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

193-197. Μαγικὸν Μέλος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς

μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

αὐτός, Πᾶν, τό, ἄπτερος, Χάμ.
Ἄνθος Ἀυγῆς

198. Μεσοσιεχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ἑ-
τουμένων λέξεων — πασῶν ἐν τριῶν
γραμμάτων ἀποτελουμένων — σχηματίζ-
ουν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ:

1, Ἀριθμητικόν· 2, Δίκαιος τῆς Γρα-
φῆς· 3, Θεὸς ἀρχαῖος· 4, Ἐπίρρημα τό-
που· 5, Σύνδεσμος· 6, Στοιχεῖον· 7,
Ἄλλο ἐπίρρημα τόπου.

Ἀρτανιάν

199. Μικτὸν

η-ξς-οο-γνν

Ἰσις

200. Γεῖφος

αγ

αγ αγ

Μ δ ἂν

αγ αγ

αγ

Τσιγγάνικο Βιολί

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 52.

635. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλειός). — 636.
Ἰρις ῥίς. — 637. Κολωνία-Πολωνία. —
638. Ὁ ἄρτος, ἢ Ἄρτα. — 639

640 - 644. Διὰ
τοῦ Τ: λεπτός,
κατός, Πάτ-
μος, φυτόν,
Τρίτων. — 645.
ΕΚΑΒΗ (Εὐ-
ρώτας, Κύων, Αὐλός, Βόλος. Ἡλίας).
646. Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ. — 647.
Δύο κακῶν τὸ μὴ χειρόν βέλτιστον
(δύο κα, κουτό, μῖ, χῖ, ρῶ, νβ, ελτ
εἰς τον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλά στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΔΗ' — 248]

Ἀφρικᾶνα, πολὺ εὐχάριστα τὰ νέα σου.
Ἀλὲς ὅμως δ ποντικὸς νάνοιξ
δρόμο. Νινέττα

[ΔΗ' — 249]

Τετραπέρατη, εἰμαστε γειτόνες. Θέλεις
νὰ γνωριστοῦμε;

Σεβὰχ Θαλασσινός

[ΔΗ' — 250]

Μὲ τὴν Μεσαῖαν τάξιν: ἀλληλογραφῶ,
ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ γραμ-
ματόσημα. Γράψατε πρώτοι: Κυρίαν Σκάσ-
ση, Ἡσιόδου 24, Ἀθήνας, διὰ

Ἰόνιον Πέλαγος

[ΔΗ' — 251]

Προκηρύσσωμεν μνηστῆρον μονόδραχμον
διαγωνισμὸν: «Πῶς μᾶς φαντάζεσθε;»
Βραβεῖα: 4 βιβλία. Μαρτῖαν Σωτηροπού-
λου, Φυλῆς 37, Ἀθῆναι. — Ἀλκμήνη — Ἀν-
δρουτσόπουλον, Ρόμπερτ Τακίλορ — Σαβδί-
νης. Oh!!!

Τιτάν-Κυκλών

[ΔΗ' — 252]

Δοξαμένη Ὑδρα, ἀλληλογραφεῖτε;
Γράψατε πρώτη στὴν διεύθυνσίν μου.
Βίλλυ-Φρίτς

[ΔΗ' — 253]

Ρόμπερτ Τέυλορ, παρμένουμε φωτογρα-
φίες ἀπὸ τὴν Χαβάη,
Φρέντερικ Μάγος, Βίλλυ Φρίτς

[ΔΗ' — 254]

Ναπολιτάν, τί ἀπέγινε τὸ ζουμπούλι;
Χαιρετισμοὺς στὴ Μεγάλη Ἰδέα. — Γ-
δραϊκὸ Κύμα, ἔστειλα· ο' εὐχαριστῶ.
Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου

[ΔΗ' — 255]

Γειά σας, Διαπλάσσοπούλα! Πρωτομπαί-
νοντας στὴν κίνηση, ἀλληλογραφῶ.
Γράψατε: Ρενέ Σκαρλάτου, Φυλῆς 111,
Ἀθῆναι (8), διὰ Διχουδίτσα

[ΔΗ' — 256]

Αρλεκίνε, δὲν εὗρισκω κανένα ἐνδια-
φέρον στὴν ἀλληλογραφία μεταξὺ συμ-
πολιτῶν. Σβυσμένη Μελωδία

[ΔΗ' — 257]

Προσοχή!!! Ροδοδαμμένη Ἀγούλα —
Οὐρανία Πέππα. Μὴ θυμώσης.
Σβυσμένη Μελωδία

[ΔΗ' — 258]

Ὀπλιγκαντῶ, στὴν [ΔΗ' — 224] σοῦ ἀ-
παντῶ μετὰ μὴ ἐρώτησι. Εἶσαι ἢ ὄχι δ
ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ; θέλω βεβαίως Διαπλά-
σσο. (Δικὴ μου θὰ στείλω ὅποτε ἔχω
δραξί). Κάθριν Ἀρβανέσκιω

[ΔΗ' — 259]

Γειά σας, Διαπλάσσοπούλας, καὶ ἰδίως τῆς
Μεγάλης Τάξης. Συναγύρισα ἔπει-
τα ἀπὸ καιρὸ στὸ μυρωμένο σαλονάκι σας.
Μεγάλη μου εὐχαρίστησις ν' ἀλληλογρα-
φεῖσαι μαζί σου, Δεῦλα Δέχσσαι; Δ; αἰς
B. O. P. 182, Alexandrie-Egypte,
διὰ (Π. Σ.). Πατερίσια

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν
τὴν συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ὅσοι ἔχουν ὑπ'
ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ
καθυστέρηση ἐπομένως δυσκο-
λεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ-
παιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 26, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δρχ.
28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1937), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρραφῶς δρχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι
τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933,
1934, 1935, 1936 καὶ 1937 τιμῶν-
ται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) ἀρ-
ραφῶς δρχ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ἀρραφῶς καὶ διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν δρχ. 35 ἐπίσης ἀρραφῶς.